

хора. Билъ е и „удивителенъ познавачъ на безчетъ народни пѣсни и припѣви“. Въ училище, обаче, не билъ прилеженъ ученикъ — особено по математика. Другаритѣ му, въпрѣки това, го обичали за живия му нравъ, за умѣнието му да ги забавлява съ духовити шеги и увлѣкателни приказки, и съ тѣзи си качества той ги е владѣлъ: често при отсъствието на нѣкой преподавателъ, Пенчо е „занимавалъ“ класа.

Такъвъ е билъ той — общителенъ, страстенъ веселякъ и шегобиецъ, „луда глава“ между другари — на вѣнъ, а въ къщи внимателно и жадно е слушалъ разговоритѣ на възрастнитѣ по събитията, които сж ставали следъ Освобождението, въ които дейно участие е взималъ и баща му.

Тѣй че презъ юношескитѣ си години Славейковъ, като се е отдавалъ на буйната си младежка жизнерадостъ, сжщевременно е наблюдавалъ и „изучавалъ“ живота, крепнѣлъ е физически и духовно. Пъкъ и животътъ му презъ това време съвсемъ не е билъ безгриженъ и спокоенъ: 11-годишенъ, преживява страхотитѣ на турското настѣпление въ Ст. Загора, при опожаряването на който изгарятъ ржкописитѣ на баща му; къмъ 1879 г. заболява отъ треска и страда три години отъ нея; после боледува отъ пневмония, отъ тифъ, а въ 1883 г. въ Пловдивъ, още боленъ, отива на пързалката и уморенъ отъ дългото пързаяне, заспива на леда, следъ което пада тежко боленъ — бори се съ смъртта три месеца и, макаръ спасенъ, е билъ принуденъ той — жизнерадостниятъ и подвижниятъ — да лежи дълго недвижимъ въ легло, а и следъ като прохожда — винаги да чувствува тежкия си неджгъ: до края на живота си той не можелъ да ходи безъ бастунъ,